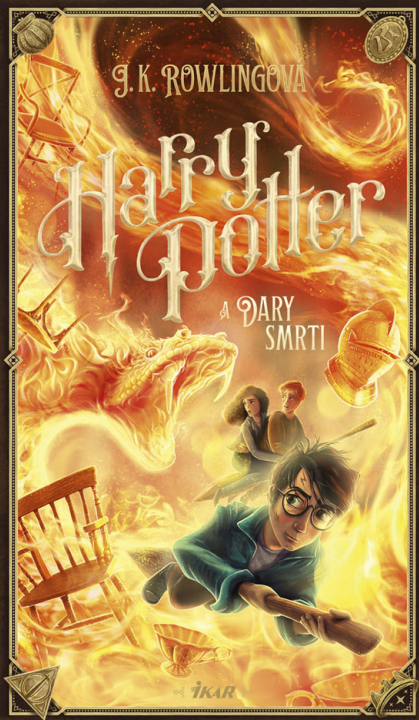

J. K. ROWLINGOVA

Harry Potter

A DARY
SMRTI

IKAR

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA
Temný pán nastupuje • 11

DRUHÁ KAPITOLA
In memoriam • 21

TRETIA KAPITOLA
Odchod Dursleyovcov • 33

ŠTVRTÁ KAPITOLA
Sedem Potterov • 44

PIATA KAPITOLA
Pád z neba • 60

ŠIESTA KAPITOLA
Záhrobný duch v pyžame • 79

ŠIEDMA KAPITOLA
Testament Albusa Dumbledora • 99

ÔSMA KAPITOLA
Svadba • 120

DEVIATA KAPITOLA
Bezpečný úkryt • 140

DESIATA KAPITOLA
Kreacher rozpráva • 153

JEDENÁSTA KAPITOLA
Úplatok • 173

DVANÁSTA KAPITOLA
Mágia je moc • 191

TRINÁSTA KAPITOLA
Komisia pre registráciu čarodejníkov muklovskeho pôvodu • 210

ŠTRNÁSTA KAPITOLA
Zlodej • 228

PÄTNÁSTA KAPITOLA
Raráškova pomsta • 241

ŠESTNÁSTA KAPITOLA
Godricova Úžlabina • 263

SEDEMNÁSTA KAPITOLA
Bathildino tajomstvo • 278

OSEMNÁSTA KAPITOLA
Život a lži Albusa Dumbledora • 294

DEVÄTNÁSTA KAPITOLA
Strieborná laň • 305

DVADSIATA KAPITOLA
Xenophilus Lovegood • 325

DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA
Príbeh troch bratov • 339

DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA
Dary Smrti • 354

DVADSIATA TRETIA KAPITOLA
Sidlo Malfoyovcov • 372

DVADSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA
Prútikár • 397

DVADSIATA PIATA KAPITOLA
Lastúrový domček • 418

DVADSIATA SIESTA KAPITOLA
Gringottbanka • 432

DVADSIATA SIEDMA KAPITOLA
Posledný úkryt • 452

DVADSIATA ÔSMA KAPITOLA
Chýbajúce zrkadlo • 460

DVADSIATA DEVIATA KAPITOLA
Stratený diadém • 474

TRIDSIATA KAPITOLA
Prepustenie Severusa Snapa • 488

TRIDSIATA PRVÁ KAPITOLA
Bitka o Rokfort • 504

TRIDSIATA DRUHÁ KAPITOLA
Bazový prútik • 528

TRIDSIATA TRETIA KAPITOLA
Princov príbeh • 545

TRIDSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA
Znovu v lese • 571

TRIDSIATA PIATA KAPITOLA
King's Cross • 582

TRIDSIATA SIESTA KAPITOLA
Chybička v pláne • 598

O devätnásť rokov • 619

*Venovanie
tejto knihy
je rozdelené
na sedem
častí:
Neilovi,
Jessice,
Davidovi,
Kenzie,
Di,
Anne
a vám,
ak ste
vydržali
s Harrym
až do
samého
konca.*

Ó, zdedené utrpenie
a nezahojiteľná rana skazy!
Ach, neznesiteľné strasti plné stonu!
Ach, neutíšiteľný žiaľ!

V dome je balzam na tieto bóle,
nie, neprišiel od iných
zvonku, z nich samých vzišiel,
skrz ukrutný krvavý svár.
Bohom podsvetným tento spev znie.

Nuž, blažení bohovia podsvetia,
počujúc túto prosbu
milostivo pomôžte deťom zvíťaziť!

AISCHYLOS, *Choéforoi*

Smrť, to je len prechod do iného sveta, ako keď nám priatelia odídu za more. Naďalej žijú v srdci toho druhého, lebo v ňom ostávajú tí, čo žijú a milujú vo večnosti. Pri tomto božskom pohľade s nimi stojíme tvárou v tvár a naše rozhovory sú slobodné a čisté. V tom je útecha priateľstva – i keď sú priatelia mŕtvi, ich priateľstvo a spoločnosť nás budú sprevádzať navždy, lebo sú nesmrteľné.

WILLIAM PENN, *Ďalšie plody samoty*

TEMNÝ PÁN NASTUPUJE

V úzkej uličke osvetlenej mesačným svetom sa sčista-jasna len niekoľko metrov od seba zjavili dvaja muži. Chvíľku stáli celkom nehybne, mierili si navzájom prúťkami na hrude, a potom, keď sa spoznali, zastrčili prúťky pod plášte a rezko vykročili rovnakým smerom.

„Je niečo nové?“ spýtal sa ten vyšší.

„To najlepšie,“ odvetil Severus Snape.

Po ľavej strane uličku lemovali nízko rastúce divé ostružiny a napravo vysoký, dôkladne upravený živý plot. Dlhé plášte mužom pri chôdzi plieskali okolo členkov.

„Myslel som, že možno meškám,“ ozval sa Yaxley a jeho drsné črty mizli a znovu sa vynárali, keď konáre stromov nad nimi zatieňovali mesačný svit. „Bolo to trochu ťažšie, než som čakal, ale dúfam, že bude spokojný. Zdá sa, že vy ste si dobrým prijatím istý.“

Snape prikývol, ale nepovedal nič. Zabočili doprava na širokú príjazdovú cestu ústiacu z uličky. Vysoký živý plot sa zatáčal s nimi a tiahol sa do diaľky za pôsobivou bránou z točeného železa, ktorá im zahradila cestu. Ani jeden nezastal. Obaja mlčky zdvihli ľavú ruku ako na pozdrav a prešli rovno cez bránu, akoby tmavý kov bol iba dym.

Živý tisový plot tlmil zvuky ich krokov. Niekde napravo sa ozval šuchot: Yaxley znovu vytiahol prúťik a zamieril ním ponad spoločníkovu hlavu, no ukázalo sa, že šuchot spôsobil iba biely páv, ktorý si majestátne vykračoval po vrcholku plota.

„Lucius si vždy žil dobre. Pávy...“ Yaxley zastrčil prúťik naspäť pod plášť a pohrdavo si pritom odfrkol.

Z tmy na konci rovnej cesty sa vynorilo honosné panské síd-

lo a v oknách na prízemí s kosoštvorcovými tabuľkami skla žiarili svetlá. Niekde v tmavej záhrade za plotom spievala fontána. Štrk vržďal Snapovi a Yaxleymu pod nohami, keď sa ponáhľali k hlavnému vchodu. Len čo ta prišli, krídla vchodových dverí sa vtiahli dovnútra, hoci ich očividne nikto neotvoril.

Hala bola veľká, tlmene osvetlená a prepychovo vyzdobená, väčšinu kamennej dlážky pokrýval vzácny koberec. Oči portrétov s bledými tvármi na stenách sledovali, ako Snape a Yaxley prechádzajú popred nich. Obaja muži zastali pri ťažkých drevených dverách do susednej miestnosti, zaváhali len na okamih a potom Snape otočil bronzovú kľučku.

Salón bol plný mlčiacych ľudí usadených pri dlhom, bohato zdobenom stole. Zvyčajné zariadenie bolo nedbanlivo odsunuté k stenám. Miestnosť osvetľoval oheň hučiaci v peknom mramorovom kozube, nad ktorým viselo pozlátené zrkadlo. Snape a Yaxley na chvíľku zastali na prahu. Keď si ich oči zvykli na nedostatok svetla, ich pohľady pritiahol veľmi zvláštny detail: nad stolom dolu hlavou visela očividne bezvedomá osoba, pomaly sa otáčala, akoby visela na neviditeľnom povraze, a odrážala sa v zrkadle a na holej vyleštenej doske stola. Nikto z tých, čo sedeli pod týmto neobyčajným výjavom, na ňu nehľadel, okrem mladého bledého muža sediaceho priamo pod ňou. Zdalo sa, že sa nevie ubrániť tomu, aby každú chvíľku nepozrel hore.

„Yaxley, Snape,“ ozval sa vysoký jasný hlas od vrchstola. „Skoro ste zmeškali.“

Rečník sedel priamo pred kozubom, takže obaja návštevníci najprv sotva rozoznali viac než len jeho siluetu. Keď však pošli bližšie, v šere zasvietila jeho hlava bez vlasov, tvár podobná hadovi, so štrbinami namiesto nozdier a žiariacimi červenými očami so zvislými zrenicami. Bol taký bledý, že sa zdalo, akoby z neho vyžarovala perlová žiara.

„Severus, sem,“ zavelil Voldemort a ukázal na sedadlo vpravo pri sebe. „Yaxley – vedľa Dolohova.“

Obaja muži sa usadili na pridelené miesta. Väčšina očí pri stole sledovala Snapa a Voldemort najprv oslovil jeho.

„Tak čo?“

„Pane môj, Fénixov rád má v úmysle presťahovať Harryho Pottera zo súčasného zabezpečeného miesta budúcu sobotu na súmraku.“

Záujem pri stole badateľne vzrástol: niektorí zmeraveli, ostatní sa zahniezdili, ale všetci hľadeli na Snapa a Voldemorta.

„V sobotu... na súmraku,“ opakoval Voldemort. Jeho červené oči sa zahľadeli do Snapových čiernych s takou silou, že niektorí z prítomných sa odvrátili, očividne zo strachu, že aj ich by mohla spáliť krutosť toho pohľadu. Snape však pokojne hľadel do Voldemortovej tváre a po chvíľke sa Voldemortove ústa bez perí skrivilo do niečoho podobného úsmevu.

„Dobre. Veľmi dobre. A táto informácia pochádza...“

„Zo zdroja, o ktorom sme hovorili,“ dokončil Snape.

„Môj pane.“

Yaxley sa naklonil dopredu a pozrel ponad dlhý stôl na Voldemorta a Snapa. Všetky tváre sa otočili k nemu.

„Pane, ja som počul niečo iné.“

Yaxley čakal, ale Voldemort neprehovoril, a tak pokračoval: „Dawlish, ten auror, sa preriekol, že Pottera nepresťahujú skôr ako tridsiateho, v predvečer chlapcových sedemnástych narodenín.“

Snape sa usmieval.

„Môj zdroj zasa hovoril, že plánujú nasadiť falošné stopy. To bude ono. Dawlisha nepochybne ovplyvnilo kúzlo pomätenia. Nebolo by to po prvý raz, vie sa o ňom, že je prístupný.“

„Ubezpečujem vás, pane, že Dawlish vyzeral, akoby si tým bol celkom istý,“ bránil sa Yaxley.

„Ak bol naozaj očarovaný, je prirodzené, že si bol istý,“ namietal Snape. „A ja zase ubezpečujem vás, Yaxley, že Kancelária aurorov nebude hrať v ochrane Harryho Pottera nijakú ďalšiu úlohu, lebo v ráde sú presvedčení, že sme prenikli na ministerstvo.“

„V tom má rád pravdu, však?“ poznamenal územčistý muž, ktorý sedel neďaleko Yaxleyho pisklavo sa zachichotal a tu a tam sa smiech ozval aj okolo stola.

Voldemort sa nezasmial. Jeho pohľad zablúdil nahor k pomaly sa otáčajúcemu telu nad ich hlavami a zdalo sa, že je zamyslený.

„Pane,“ pokračoval Yaxley, „Dawlish je presvedčený, že na presun chlapca použijú celú skupinu aurorov...“

Voldemort zdvihol veľkú bielu ruku a Yaxley okamžite zmíkol a rozhorčene sledoval, ako sa Voldemort znova obrátil k Snapovi.

„Kde ho potom skryjú?“

„U jedného z členov rádu,“ odvetil Snape. „To miesto je podľa môjho zdroja chránené všetkými ochrannými prostriedkami, aké mohli ministerstvo a rád spoločne poskytnúť. Myslím, že keď už bude tam, je len malá šanca zmocniť sa ho, pane, pokiaľ, pravdaže, ministerstvo nepadne prv ako v sobotu, čo by nám poskytlo príležitosť odhaliť a znemožniť dostatočné množstvo čarov, aby sme prenikli cez ostatné.“

„Tak čo, Yaxley?“ zavola Voldemort na druhý koniec stola a svetlo ohňa sa mu čudne odrážalo v červených očiach. „Padne ministerstvo do budúcej soboty?“

Znova sa všetky hlavy obrátili. Yaxley vystrel plecيا.

„V tomto smere, môj pane, mám dobré správy. Hoci ťažko a po veľkom úsilí, predsa sa mi podarilo ovládnuť Piusa Thicknessa *Imperiusom*.“

Mnohí z tých, čo sedeli blízko Yaxleyho, sa tvárili ohromene; jeho sused Dolohov, muž s dlhou vykrivenou tvárou, ho pobúchal po chrbte.

„To je iba začiatok,“ zareagoval Voldemort. „Ale Thicknesse je iba jeden. Prv než začnem konať, musíme Scrimgeoura obklopiť našimi ľuďmi. Jediný nepodarený pokus o atentát na ministra ma sotí o kusisko späť.“

„Áno... pane môj, to je pravda, ale viete, ako vedúci Oddelenia presadzovania čarodejníckeho práva je Thicknesse v pravidelnom kontakte nielen so samotným ministrom, ale aj s vedúcimi ostatných oddelení ministerstva. Myslím, že teraz, keď máme pod kontrolou takého vysokopostaveného úradníka, ľah-

ko si podrobíme aj ostatných, a potom všetci môžu spolupracovať na zvrhnutí Scrimgeoura.“

„Pokiaľ nášho priateľa Thicknessa neodhalia skôr, ako obráti ostatných,“ skonštatoval Voldemort. „V každom prípade je stále nepravdepodobné, že ministerstvo ovládnem skôr než budúcu sobotu. Ak je pre nás chlapec nedotknuteľný na mieste, kam ho prevezú, potom to treba urobiť cestou.“

„Tu sme vo výhode, môj pane,“ ozval sa Yaxley, ktorý bol zrejme rozhodnutý dostať tiež nejakú pochvalu. „Teraz máme niekoľko ľudí nasadených na Oddelení magickej prepravy. Ak sa Potter bude premiestňovať alebo použije hop-šup sieť, okamžite sa to dozvieme.“

„Neurobí ani jedno, ani druhé,“ ozval sa Snape. „Rád zavrhol akúkoľvek formu prepravy pod dozorom a riadením ministerstva; nedôverujú všetkému, čo sa tam robí.“

„Tým lepšie,“ poznamenal Voldemort. „Bude sa musieť presúvať pod holým nebom. V každom prípade bude oveľa ľahšie ho zajať.“

Voldemort znovu pozrel hore na pomaly sa otáčajúce telo a pokračoval: „Ja sa o chlapca postarám osobne. Pokiaľ ide o Harryho Pottera, dopustili sme sa priveľa chýb. A niektorých ja sám. Potter žije vďaka mojim chybám, nie vďaka svojim víťazstvám.“

Spoločnosť pri stole s obavami sledovala Voldemorta a všetkým sa na tvárach zračil strach z možného obvinenia, že Harry Potter ešte žije. Zdalo sa však, že Voldemort, stále obrátený k bezvedomému telu nad sebou, si to hovorí skôr pre seba než pre nich.

„Bol som ľahkomyselný, a tak mi skrížili plány šťastie a náhoda, tí ničitelia všetkých zámerov, samozrejme, okrem tých najlepších. Ale už som sa poučil. Chápem veci, ktoré som nechápal predtým. To ja musím zabiť Harryho Pottera a ja ho aj zabijem.“

Pri týchto slovách sa akoby na odpoveď odrazu ozval kvílivý zvuk, strašný dlhý výkrik utrpenia a bolesti. Mnohí z prítom-

ných sklopili pohľady a zľakli sa, pretože zvuk akoby vychádzal spod ich nôh.

„Červochvost,“ prehovoril Voldemort a vôbec nezmenil tichý zamyslený tón, ani neodtrhol oči od otáčajúceho sa tela nad sebou, „nepovedal som ti, že máš nášho väzňa umlčať?“

„Áno, môj... môj pane,“ zajachtal malý muž usadený kdesi v strede stola na stoličke tak nízko, že sa na prvý pohľad zdalo, akoby bola prázdna. Teraz nemotorne vstal a uháňal z izby, až po ňom zostala iba zvláštna striebriстая žiara.

„Ako som hovoril,“ pokračoval Voldemort a znova pozrel na napäté tváre svojich stúpcov, „teraz to chápem lepšie. Prv než pôjdem zabiť Pottera, si napríklad musím požičať prútik od jedného z vás.“

Na tvárach okolo neho sa zjavil šok, ako keby oznámil, že si chce požičať jednu z ich rúk.

„Nijakí dobrovoľníci?“ vyzýval ich Voldemort. „Tak sa pozrieme... Lucius, nevidím dôvod, prečo by si ty ešte mal mať prútik.“

Lucius Malfoy pozrel naňho. Tvár mal žltkastú a vo svetle ohňa ako voskovú, pod vpadnutými očami kruhy. Chrapľavo prehovoril:

„Môj pane?“

„Tvoj prútik, Lucius. Žiadam tvoj prútik.“

„Ja...“

Malfoy úkosom pozrel na manželku. Hľadela rovno pred seba, rovnako bledá ako on, a dlhé plavé vlasy jej padali na chrbát, ale pod stolom sa jej štíhle prsty nakrátko zovreli okolo jeho zápästia. Po tom dotyku Malfoy strčil ruku pod habit, vytiahol prútik a podal ho Voldemortovi. Ten ho podržal pred svojimi červenými očami a pozorne skúmal.

„Čo je to?“

„Brest, pane môj,“ zašepkal Malfoy.

„A jadro?“

„Drak - šľacha z dračieho srdca.“

„To je dobre,“ spokojne prikývol Voldemort. Vytiahol vlastný prútik a porovnal ich dĺžky.

Lucius Malfoy urobil mimovoľný pohyb – na okamih sekundy to vyzeralo, akoby čakal, že za svoj prútik dostane Voldemortov. Toto gesto neuniklo Voldemortovi, ktorému sa zlovestne rozšírili oči.

„Mám ti dať môj prútik, Lucius? *Môj prútik?*“

Niektu spomedzi zhromaždených sa zachichotal.

„Dal som ti slobodu, Lucius, nestačí ti to? No všimol som si, že ty a tvoja rodina nie ste v poslednom čase veľmi šťastní... žeby ťa trápila moja prítomnosť v tvojom dome, Lucius?“

„Nie... to nie, môj pane!“

„Aké *lži*, Lucius...“

Tichý hlas akoby sýčal aj potom, keď sa kruté ústa prestali pohybovať. Zo dvaja čarodejníci ledva potlačili triašku, lebo sýčanie zosilnelo a bolo počuť, ako sa po dlážke pod stolom plazí niečo ťažké.

Po Voldemortovej stoličke pomaly liezol obrovský had. Dvíhal sa takmer donekonečna, až sa zastavil na Voldemortových pleciach: bol hrubý ako stehno muža a oči so zvislými štrbinami namiesto zreníc mu ani nezažmurkali. Voldemort neprítomne hladkal tvora dlhými tenkými prstami a stále pritom hľadel na Luciusa Malfoya.

„Prečo Malfoyovcov tak trápi vlastný osud? Ved' či nevyhlasovali, že toľké roky túžili po mojom návrate, po tom, že znovu získam moc?“

„Pravdaže, môj pane,“ pritakal Lucius Malfoy. Ruka sa mu triasla, keď si utieral pot sponad hornej pery. „Túžili sme po tom... túžime.“

Vľavo od Malfoya jeho manželka čudne meravo prikývla a odvrátila pohľad od Voldemorta a hada. Napravo od neho jeho syn Draco, ktorý hľadel na nehybné telo nad nimi, rýchlo pozrel na Voldemorta a znova sa odvrátil, lebo sa bál, že by sa ich oči stretli.

„Pane môj,“ ozvala sa tmavovlasá žena v polovici stola hlasom priškrteným citmi, „je to česť hostiť vás v dome našej rodiny. Nemôže byť väčšej radosti.“

Sedela vedľa svojej sestry a líšila sa od nej výzorom, tmavými vlasmi a ťažkými viečkami, no aj správaním a držaním tela. Kým Narcissa sedela meravo a pasívne, Bellatrix sa nakláňala k Voldemortovi, lebo iba slová nemohli vyjadriť jej túžbu po blízkosti.

„Niet väčšej radosti,“ opakoval Voldemort, a ako hľadel na Bellatrix, hlavu trochu naklonil nabok. „To od teba znamená veľa, Bellatrix.“

Tvár jej zrušenela, do očí sa jej nahrnuli slzy radosti.

„Môj pane, viete, že hovorím len pravdu!“

„Niet väčšej radosti... ani v porovnaní s radostnou udalosťou, ktorá sa tento týždeň stala vo vašej rodine, ako som počul?“

Bellatrix hľadela naňho s pootvorenými perami, očividne zmätená.

„Neviem, čo máte na mysli, môj pane.“

„Hovorím o tvojej neteri, Bellatrix. A o vašej, Lucius a Narcissa. Práve sa vydala za vlkolaka Remusa Lupina. Musíte byť takí pyšní.“

Stôl vybuchol výsmešným smiechom. Mnohí sa naklonili dopredu, aby si vymenili škodoradostné pohľady, niekoľkí pobúchali po stole pästami. Veľký had, ktorému sa ten rozruch nepáčil, dokorán roztvoril papuľu a nahnevane zasyčal, ale smrťožrúti ho nepočuli, tak sa tešili z poníženia Bellatrix a Malfoyovcov. Na Bellatrixinej tvári, ešte nedávno červenej od šťastia, sa zjavili nepekné červené škvrny.

„Ona nie je naša neter, môj pane,“ vykrikla ponad ten výbuch veselosti. „My... Narcissa a ja sme našu sestru nevideli, odkedy sa vydala za humusáka. Ani ten fafrnok nemá s nami nič spoločné, ani nijaká beštia, za ktorú sa vydá.“

„Čo povieš ty, Draco?“ spýtal sa Voldemort a hoci hovoril tiicho, jasne ho bolo počuť aj v piskote a smiechu. „Budeš opatrovať malé vlčatá?“

Veselosť narastala. Draco Malfoy zdesene pozrel na otca, ktorý si hľadel na kolená, a potom zachytil matkin pohľad. Takmer nebadateľne pokrútila hlavou a potom znovu meravo hľadela na protihľú stenu.

„Dost' bolo,“ zahriakol ich Voldemort a hladkal nahnevaného hada. „Dost'.“

Smiech okamžite stíchol.

„Mnohé z našich najstarších rodokmeňov časom trochu prechoreli,“ pokračoval, pričom Bellatrix naňho hľadela so zatajeným dychom a prosebne. „Musíte svoje rodokmene vyčistiť, aby ste ich udržali zdravé. Odrezať tie časti, ktoré ohrozujú zdravie ostatných.“

„Áno, môj pane,“ zašepkala Bellatrix a oči jej znovu plávali v slzách vďačnosti. „Pri prvej príležitosti!“

„Dostanete ju,“ slúbil Voldemort. „Vo vašej rodine, no aj vo svete... odrežeme zhubné výhonky, kým nezostanú iba tie s čistou krvou...“

Voldemort zdvihol prútik Luciusa Malfoya, zamieril priamo na pomaly sa otáčajúcu postavu visiaku nad stolom a nenápadne ním mykol. Postava so stonaním ožila a začala bojovať s neviditeľnými putami.

„Spoznávaš nášho hosťa, Severus?“ spýtal sa Voldemort.

Snape zdvihol pohľad k prevrátenej tvári. Všetci smrfožrúti pozreli na zajatca, ako keby dostali povolenie prejavit' zvedavosť. Keď sa postava otočila tvárou k ohňu, trasúcim sa hlasom a zdesene prosila: „Severus! Pomôž mi!“

„Ach, áno,“ povedal Snape, keď sa väzenkyňa pomaly odvrátila.

„A ty, Draco?“ spýtal sa Voldemort a rukou, v ktorej nedržal prútik, hladkal papuľu hada. Draco prudko mykol hlavou. Teraz, keď sa žena prebrala, už nemohol na ňu hľadiet'.

„No ty by si nechodil na jej hodiny,“ dodal Voldemort. „Pre tých, ktorí to neviete, dnes večer je medzi nami Charity Burbageová, ktorá až donedávna učila na Rokfortskej čarodejníckej škole.“

Pri stole to zašumelo, keď ju spoznali. Mohutná, zhrbená žena so špicatými zubami sa zasmiala.

„Áno... profesorka Burbageová učila deti čarodejníkov všetko o mukloch... o tom, že sa od nás až tak veľmi nelíšia...“

Jeden zo smrťožrútov si odplul na dlážku. Charity Burbageová sa znova otočila tvárou k Snapovi.

„Severus... prosím... prosím...“

„Ticho,“ prikázal Voldemort, znovu šklbol Malfoyovým prútikom a Charity zmlkla, akoby jej zapchali ústa. „Profesorka Burbageová sa neuspokojila s tým, že kazila a špinila mysle čarodejnických detí, minulý týždeň dokonca uverejnila v *Dennom Prorokovi* vášnivú obhajobu humusákov. Čarodejnici podľa nej musia prijať týchto zlodejov svojich znalostí a mágie. Oslabovanie čistokrvných, tvrdí profesorka Burbageová, je veľmi žiaduce. Chce, aby sme sa všetci páрили s muklami... alebo možno aj s vlkolakmi...“

Nikto sa tentoraz nezasmail, lebo vo Voldemortovom hlase zreteľne zaznieval hnev a pohrdanie. Po treťi raz sa Charity Burbageová otočila tvárou k Snapovi. Slzy jej stekali z očí do vlasov. Snape pozrel na ňu celkom ľahostajne a ona sa znovu od neho odvrátila.

„*Avada Kedavra.*“

Záblesk zeleného svetla osvetlil všetky zákutia miestnosti. Charity so zadunením padla na stôl a ten sa zachvel a zavrzgal. Niekoľko smrťožrútov vyskočilo zo stoličiek. Draco spadol na zem.

„Večera, Nagini,“ potichu povedal Voldemort a veľký had sa zakolísal a skĺzol mu z pliec na vyleštené drevo.

IN MEMORIAM

Harrymu tiekla krv. Lavou rukou si držal pravú a potichu nadávajúc, plecom otvoril dvere svojej izby. Zachrupčal rozbíjajúci sa porcelán. Šliapol na šálku so studeným čajom, ktorú niekto postavil na dlážku pred dvere jeho izby.

„Čo to...?“

Obzeral sa. Plošinka schodiska na Privátnej ceste číslo štyri bola prázdna. Možno tam tú šálku postavil Dudley ako nástražnú bombu. Zakrvavenú ruku držal zdvihnutú a druhou zhrnul črepiny na kôpku a hodil ich do preplneného odpadkového koša, ktorý bolo vidieť už od dverí. Potom prepochoval do kúpeľne a pustil si na prst vodu.

Bolo to hlúpe, nezmyselné a neveriteľne ho rozčuľovalo, že do chvíle, keď už bude môcť čarovať, mu ešte stále zostávajú štyri dni... ale musel si priznať, že takúto cikcakovitú reznú ranu na prste by nezvládol. Nikdy sa nenaučil liečiť rany a teraz, keď tak o tom premýšľal, najmä vzhľadom na svoje najbližšie plány, sa zdalo, že je to vážny nedostatok v jeho čarodejníckom vzdelaní. V duchu si povedal, že sa musí spýtať Hermiony, ako sa to robí. Veľkým kusom toaletného papiera ako-tak poutieral čaj, vrátil sa do izby a zatresol za sebou dvere.

Harry trávil predpoludnie tým, že úplne vyprázdnil školský kufor – po prvý raz, odkedy si ho pred šiestimi rokmi zbalil. Na začiatku školského roka vždy iba pozbieral vrchné tri štvrtiny obsahu a vymenil ich alebo aktualizoval, ale na dne nechával vrstvu rôzneho haraburdia – staré brká, vysušené oči chrobákov, nepárne ponožky, z ktorých už vyrástol. Pred chvíľkou strčil ruku medzi ten odpad a na prstenníku pravej ruky zacítil bodavú bolesť. Keď ju vytiahol, bola zakrvavená.

Teraz postupoval trochu opatrnejšie. Znovu si kľakol ku kufri a prehmatával dno a po starom odznaku, na ktorom sa striedavo slabo mihotalo PODPORTE CEDRICA DIGGORYHO a POTTER SMRDÍ, puknutom a ošúchanom špiónoskope a zlatom medailóne s lístkom podpísaným R. A. B., nakoniec natrafil na ostrú hranu, ktorá ho zranila. Spoznal ho okamžite. Bol to päťcentimetrový úlomok čarovného zrkadla, ktoré mu dal nebohý krstný otec Sirius. Harry ho odložil nabok a ďalej opatrne šmátral v kufri, či nenájde zvyšok, ale zo Siriusovho posledného daru nezostalo nič, iba na prášok rozdrvené sklo, ktoré sa prilepilo na najspodnejšiu vrstvu smetí ako ligotavý piesok.

Harry si sadol, skúmal ozubený kúsok, no zo zrkadla na neho hľadelo iba jeho vlastné jasnozelené oko. Potom ten kúsok položil na ranný výtlačok *Denného Proroka*, ktorý ležal neprečítaný na posteli, a pokúšal sa zahnať náhly príval trpkých spomienok, bodanie ľútosti a túžby, ktorú vyvolalo rozbité zrkadlo, tým, že zaútočil na zvyšok smetí v kufri.

Trvalo mu ďalšiu hodinu, kým ho úplne vyprázdnil, vyhodil zbytočnosti a roztriedil zvyšok na kôpky podľa toho, či veci odteraz bude potrebovať, alebo nie. Školské a metlobalové habity, kotlík, pergamen, brká a väčšina učebníc sa kopili v kúte, lebo ich tu chcel nechať. Rozmýšľal, čo s nimi strýko a teta urobia. Pravdepodobne ich uprostred noci spália, ako keby to bol dôkaz o nejakom strašnom zločine. Muklovské oblečenie, neviditeľný plášť, kufrik s potrebami na výrobu elixírov, určité knihy, album fotografií od Hagrida, kôpku listov a prútik zabalil do starého batoha. V prednom vrecku bola Záškodnícka mapa a medailón s lístkom podpísaným R. A. B. Medailónu sa neušlo toto čestné miesto preto, že by bol cenný – normálne bol vlastne bezcenný – ale preto, čo ho to stálo, aby ho získal.

Na stole vedľa snežnej sovy Hedvigy zostala ešte kopa novín – jedny za každý deň, ktorý Harry strávil toto leto na Privátnej ceste.

Vstal z podlahy, natiahol sa a šiel k stolu. Hedviga sa ani nepohla, keď začal v novinách listovať a po jednom ich hádzal na

kopu odpadkov. Sova spala, alebo to predstierala. Hnevala sa na Harryho, že ju len tak nakrátko púšťal z klietky.

Keď sa Harry prepracoval na spodok kopy novín, spomalil a hľadal konkrétne vydanie, o ktorom vedel, že prišlo začiatkom leta, krátko po jeho návrate na Privátnu cestu. Pamätal si, že vpredu bola krátka zmienka o odstúpení Charity Burbageovej, učiteľke predmetu život a zvyky muklov na Rokforte. Napokon ho našiel. Nalistoval stránku desať, usadil sa na stoličku za stolom a znova prečítal článok, ktorý hľadal.

*ELPHIAS DOGE SPOMÍNA
NA ALBUSA DUMBLEDORA*

S Albusom Dumbledorom som sa zoznámil ako jedenástočný v prvý deň na Rokforte. Naše vzájomné sympatie nepochybne vyvolala skutočnosť, že sme sa obaja cítili ako vydedenci. Ja som sa krátko pred príchodom do školy nakazil dračími kiahňami a hoci som už nešíril nákazu, môj výzor poznamenaný kiahňami a zelenkavý odtieň pokožky odo mňa mnohých odpudzovali. Pokiaľ ide o Albusa, ten prišiel na Rokfort s bremenom nepríjemnej slávy. Ani nie pred rokom jeho otca Percivala odsúdili za krutý a značne medializovaný útok na troch mladých muklov.

Albus sa nikdy nepokúšal popierať, že jeho otec (neskôr zomrel v Azkabane) spáchal tento zločin, naopak, keď som nabral odvahu spýtať sa ho na to, ubezpečil ma, že vie o otcovej vine. Inak Dumbledore odmietal rozprávať o tej smutnej záležitosti, hoci mnohí sa pokúšali ho k tomu donútiť. Niektorí dokonca tento otcov čin schvaľovali a predpokladali, že aj Albus nenávidí muklov. Nemohli sa mýliť väčšmi. Ako by dosvedčil každý, kto poznal Albusa, nikdy neprejavil ani najmenšie antimuklovske sklony. V skutočnosti si rozhodnou podporou práv muklov v nasledujúcich rokoch získal mnohých nepriateľov.

Po niekoľkých mesiacoch však slávu jeho otca začala zatieňovať Albusova vlastná sláva. Na konci prvého ročníka už nebol známy ako syn zabijaka muklov, ale ako vynikajúci študent,

najlepší, akého kedy škola mala. Tí z nás, ktorí mali tú výsadu byť jeho priateľmi, mohli čerpať z jeho príkladu, a to už nespomínam jeho veľkú ochotu pomáhať a veľkorysé povzbudzovanie. Neskôr sa mi priznal, že už vtedy vedel, že jeho najväčším potešením je učenie.

Nielenže získal každú cenu, ktorú škola udeľovala vynikajúcim študentom, ale onedlho si pravidelne písal s najvýznamnejšími čarodejníkmi tých čias, vrátane slávneho alchymistu Nicolasa Flamela, významnej historičky Bathildy Bagshotovej a teoretika mágie Adalberta Wafflinga. Niekoľko prác mu vyšlo vo vedeckých publikáciách ako Transfigurácia a dnešok, Činorodé čarovanie a Experimenty s elixírmí. Zdalo sa, že Dumbledorova kariéra bude stúpať rýchlosťou meteoru, a jedinou otázkou bolo, kedy sa stane ministrom mágie. Hoci sa v neskorších rokoch často predpovedalo, že už zaujme túto pozíciu, on nikdy nemal ambície stať sa ministrom.

Po troch rokoch nášho štúdia na Rokforte prišiel do školy Albusov brat Aberforth. Nepodobali sa na seba; Aberforth nikdy nepritahovali knihy a na rozdiel od Albusa radšej riešil spory duelmi ako rozumnou diskusiou. Je však nesprávne naznačovať, ako to robia niektorí, že bratia neboli priatelia. Vychádzali spolu tak bezproblémovo, ako len dvaja rozdielni chlapi môžu. Aby sme boli čestní k Aberforthovi, musíme pripustiť, že žiť v Albusovom tieni určite nebolo príjemné. Byť jeho priateľom znamenalo vystaviť sa riziku, že vás ustavične bude prekonávať, a nemohlo to byť o nič príjemnejšie ani v bratovom prípade.

Keď sme s Albusom opustili Rokfort, uvažovali sme o spoločnej tradičnej ceste okolo sveta, chceli sme navštíviť a sledovať zahraničných čarodejníkov a potom si budovať vlastnú kariéru. Zasiahla však tragédia. V predvečer našej cesty zomrela Albusova matka Kendra a Albus sa stal hlavou a jediným živiteľom rodiny. Ja som svoj odchod odložil, aby som sa zúčastnil na Kendrinom pohrebe, a potom som sa vydal na cestu sám. Albus sa musel postarať o mladšieho brata

a o sestru a nemal dost peňazí, takže už nepripadalo do úvahy, aby ma sprevádzal.

V tomto období života boli naše kontakty minimálne. Písal som Albusovi a možno som necitlivo opisoval úžasné zážitky z ciest, počnúc tesným únikom pred chimérami v Grécku, až po experimenty egyptských alchymistov. Jeho listy mi málo prezrádzali o jeho každodennom živote a predpokladal som, že pre takého vynikajúceho čarodejníka musí byť nudný. Pohltý vlastnými zážitkami som sa ku koncu svojej ročnej cesty s hrôzou dozvedel, že Dumbledorovcov postihla ďalšia tragédia: smrť sestry Ariany.

Hoci Arianin zdravotný stav už dlho nebol dobrý, úder, ktorý prišiel tak krátko po strate matky, na oboch bratov silne zapôsobil. Všetci Albusovi najbližší - a rátam medzi tých šťastlivcov aj seba - sa zhodli na tom, že Arianina smrť a jeho pocit osobnej zodpovednosti za ňu (hoci, pravdaže, bol bez viny) na ňom navždy zanechali stopu.

Vrátil som sa domov a našiel som mladého muža poznamenaného utrpením oveľa staršieho človeka. Albus bol vážnejší ako predtým a menej bezstarostný. Nanešťastie však strata Ariany Albusa s Aberforthom nezblížila, práve naopak, odcudzili sa. (Po čase sa odcudzenie zmiernilo - aj keď v neskorších rokoch ich vzťah nebol blízky, bol aspoň srdečný.) Odtedy Albus zriedka rozprával o svojich rodičoch alebo o Ariane a jeho priatelia sa naučili nespomínať ich.

Iné brká opíšu víťazstvá nasledujúcich rokov. Dumbledorov nesmierny prínos do čarodejníckej vedy, vrátane objavu dvanástich možností použitia dračej krvi, bude na prospech nasledujúcim generáciám, ako aj múdrosť, ktorú prejavil v mnohých rozhodnutiach vo funkcii hlavného čarodejníka Wizengamotu. Hovorí sa, že nijaký čarodejnícky súboj sa nikdy nevyrovnal tomu medzi Dumbledorom a Grindelwaldom v roku 1945. Tí, čo boli jeho svedkami, písali o strachu a úžase, ktoré pocítovali pri sledovaní súboja týchto dvoch mimoriadnych čarodejníkov. Dumbledorovo víťazstvo a jeho následky pre čarodejnícky svet sa považujú za bod zvratu v magickej histórii, ktorý sa rovná zave-

deniu medzinárodného zákona o utajení či pádu Toho-Koho-Netreba-Menovať.

Albus Dumbledore nikdy nebol pyšný alebo márnivý. V každom našiel niečo, čo si treba ceniť, akokoľvek bezvýznamné či úbohé to bolo, a som presvedčený, že strata, ktorú utrpel v raných rokoch, v ňom vyvolala veľkú ľudskosť a súcit. Jeho priateľstvo mi bude chýbať väčšmi, ako viem opísať, ale moja strata nie je ničím v porovnaní s čarodejníckym svetom. O tom, že bol najinšpiratívnejším a najoblúbenejším zo všetkých riaditeľov Rokfortu, nemožno pochybovať. Zomrel tak, ako žil. Pracoval vždy pre väčšie dobro a do poslednej hodiny a bol rovnako ochotný podať ruku malému chlapcovi s dračími kiahňami ako v ten deň, keď som sa s ním zoznámil.

Harry dočítal, ale nespúšťal oči z obrázka pri nekrológu. Dumbledorovi síce pohrával na tvári známy láskavý úsmev, ale jeho pohľad ponad polmesiačikovité okuliare pôsobil dojmom, že aj z novín röntgenuje Harryho, v ktorom sa smútok miešal s pocitom poníženia.

Myslel si, že poznal Dumbledora dobre, ale po prečítaní tohto nekrológu musel priznať, že ho poznal málo. Nikdy, ani jediný raz si nepredstavoval Dumbledorovo detstvo alebo mladosť; ako keby bol odjakživa taký, ako ho Harry poznal – ctihodný, sivovlasý a starý. Predstava dospievajúceho Dumbledora bola jednoducho čudná, ako keby ste sa pokúšali predstaviť si hlúpu Hermionu alebo prívetivého tryskochvostého škrota.

Nikdy mu nezišlo na um spýtať sa Dumbledora na jeho minulosť. Nepochybne by sa mu to zdalo čudné, bezočivé a, ko-niec koncov, všetci vedeli, že Dumbledore sa stretol v legendárnom súboji s Grindelwaldom, a Harrymu ani nenapadlo, že by sa ho mohol spýtať, aké to bolo, či na iné jeho slávne činy. Nie, vždy sa rozprávali o Harrym, o Harryho minulosti, o Harryho budúcnosti, o Harryho plánoch... a Harrymu sa teraz zdalo, že napriek tomu, aká nebezpečná a neistá bola jeho budúcnosť, prepásol neopakovateľnú príležitosť povypytať sa Dumbledo-

ra viac na neho samého, hoci mal podozrenie, že na jediná osobnú otázku, ktorú v živote riaditeľovi položil, mu Dumbledore neodpovedal úprimne:

„Čo vidíte v zrkadle vy?“

„Ja? Seba, ako držím pár teplých vlnených ponožiek.“

Harry chvíľu premýšľal, potom vytrhol nekrológ z *Proroka*, opatrne ho poskladal a zastrčil do prvého zväzku *Praktickej obrannej mágie a jej použitia proti čiernej mági*. Potom zvyšok novín odhodil na kopy odpadkov a rozhliadol sa po izbe. Bol v nej oveľa väčší poriadok. Jediné, čo ho rušilo, bol dnešný *Denný Prorok*, ktorý ešte ležal na posteli, a na ňom kus rozbitého zrkadla.

Harry podišiel k posteli, zobral úlomok zrkadla a rozložil noviny. Skoro ráno si ich prevzal od doručovacej sovy a pozrel na titulky, no odhodil noviny nabok, keď sa presvedčil, že o Voldemortovi sa v nich nič nepíše. Harry si bol istý, že na ministerstve sa spoliehajú na *Proroka*, že zatajú správy o Voldemortovi. Preto až teraz zbadal, čo mu uniklo.

Na spodnej polovici prvej stránky bol menší titulok nad obrázkom prechádzajúceho sa a utrápeného Dumbledora:

DUMBLEDORE - KONEČNE PRAVDA?

Na budúci týždeň vychádza šokujúci príbeh o poškrvnenom géniovi, ktorého mnohí považovali za najväčšieho čarodejníka svojej generácie. Rita Skeeterová strháva populárny imidž vážneho múdreho muža so striebornou bradou a odhaľuje narušené detstvo, nezákonnú mladosť, celoživotné podvody a tajomstvá, ktoré si Dumbledore odniesol do hrobu. PREČO sa tento muž, hoci mu núkali kreslo ministra mágie, uspokojil s miestom riaditeľa školy? ČO bolo skutočným cieľom tajnej organizácie známej ako Fénixov rád? AKO Dumbledore skutočne skončil?

Odpovede na tieto a mnohé iné otázky vám odhalí nový prekvapujúci životopis Život a lži Albusa Dumbledora od Rity Skeeterovej, ktorá poskytla exkluzívny rozhovor Betty Braithwaitovej, strana 13.

Harry prudko otvoril noviny a našiel trinástu stranu. Nad článkom sa vynímal obrázok ďalšej dobre známej tváre: žena v okuliaroch zdobených drahokamami, so zložito nakrútenými plavými vlasmi, zubami odhalenými v úsmevе, ktorý očividne mal byť víťazoslávny, mu mávala prstami. Harry sa usiloval ignorovať nechutnú fotografiu a čítal ďalej.

Osobne je Rita Skeeterová oveľa srdečnejšia a milšia, než naznačuje jej slávne nemilosrdné pero. Privítala ma na chodbe svojho útulného domova a zaviedla ma rovno do kuchyne na šálku čaju a kúsok koláča a nemusím ani hovoriť, že aj na ešte čerstvú kopy najnovších klebiet.

„Dumbledore je, pravdaže, sen každého životopisca,“ hovorí Skeeterová. „Mal taký dlhý a plný život. Som si istá, že moja kniha bude prvá medzi mnohými.“

Skeeterová rozhodne vyštartovala rýchlo. Deväťstostranový rukopis dokončila za necelé štyri týždne po Dumbledorovej záhadnej smrti v júni. Spytujem sa, ako sa jej podaril tento super rýchly kúsok.

„Och, pre takého dlhoročného novinára, ako som ja, je termínovaná práca celkom prirodzená. Vedela som, že čarodejnícky svet túži po vyčerpávajúcom príbehu, a chcela som prvá uspokojiť túto potrebu.“

Pripomínam nedávno zverejnenú poznámku Elphiasa Dogea, špeciálneho poradcu Wizengamotu a dlhoročného priateľa Albusa Dumbledora, že „Skeeterovej kniha obsahuje menej faktov ako kartička k čokoládovým žabkám.“

Skeeterová zakloní hlavu a smeje sa.

„Drahý Dodgy! Pamätám sa, ako som s ním pred pár rokmi robila rozhovor o právach morských ľudí. Je to úplný cvok, zrejme si myslel, že sedíme na dne jazera Windermere, a stále mi hovoril, aby som si dávala pozor na štuky.“

No obvinenia Elphiasa Dogea z nepresnosti sa ozývali aj z iných miest. Naozaj si Skeeterová myslí, že štyri krátke týždne

postačujú na získanie úplného obrazu o Dumbledorovom dlhom a mimoriadnom živote?

„Ó, moja drahá,“ usmieva sa Skeeterová a nežne ma pleskne po hánkach, „viete rovnako dobre ako ja, koľko informácií možno zhromaždiť za tučné vrecko galleónov, ak navyše neprijmete slovo nie a máte poriadne ostré bleskové brko! Ľudia stáli v rade, aby mohli vysypať špinu na Dumbledora. Viete, nie každý si myslí, že bol až taký úžasný – šliapol na veľké množstvo dôležitých otlakov. Ale starý Doge môže prestať s hrou na dôležitého, pretože ja mám prístup ku zdroju, za ktorý by väčšina novinárov dala aj svoje prútiky, ku zdroju, ktorý doteraz neprehovoril na verejnosti a bol blízky Dumbledorovi počas najbúrlivejších a najznepokojivejších chvíľ jeho mladosti.“

Propagácia Skeeterovej knihy rozhodne naznačuje, že tí, ktorí verili v Dumbledorov nepoškvrnený život, budú veľmi šokovaní. Spytujem sa jej, aké najväčšie prevrapenia odhalí.

„Ale no tak, Betty, predsa neprezradím zlatý klíнец, kým si ľudia tú knihu nekúpia!“ smeje sa Skeeterová. „Ale môžem sľúbiť, že každého, kto si ešte stále myslí, že Dumbledore bol biely ako jeho brada, čaká kruté precitnutie! Povedzme len, že nikomu, kto ho počul nadávať na Toho-Koho-Netreba-Menovať, by sa ani neprisnilo, že zamladi sám fušoval do čiernej mágie! A na čarodajníka, ktorý neskôr vyzýval k tolerancii, vtedy nebol taký veľkodušný! Áno, Albus Dumbledore má mimoriadne temnú minulosť, a to ani nespomínam veľmi pochybnú rodinu, ktorú sa tak veľmi usiloval utajiť.“

Spytujem sa Skeeterovej, či má na mysli Dumbledorovho brata Aberfortha, ktorého Wizengamot odsúdil za zneužívanie mágie, čo pred pätnástimi rokmi vyvolalo menší škandál.

„Och, Aberforth je iba vrchol kopy hnoja,“ smeje sa Skeeterová. „Nie, nie, rozprávam o niečom oveľa horšom, ako je jeho brat so svojim nadšením pre kozy, horšom ako jeho otec mrzáciaci muklov – Dumbledore nemohol ich činy utuľtať, oboch obžaloval Wizengamot. Nie, zaujala ma jeho matka a sestra a malé pátranie odhalilo hniezdo hanebností – no, ako hovorím,

musíte si počkať na kapitolu deväť až dvanásť, aby ste sa dozvedeli všetky podrobnosti. Teraz môžem povedať iba toľko, že sa nečudujem, prečo Dumbledore nikdy nerozprával o tom, ako sa mu zlomil nos.“

Odhliadnuc od rodinných tajomstiev, naozaj Skeeterová upiera Dumbledorovi vynikajúce schopnosti, vďaka ktorým sa dopracoval k mnohým objavom v oblasti mágie?

„Bol inteligentný,“ pripúšťa, „hoci mnohí teraz spochybňujú, či mu možno bezo zvyšku pripísať všetky údajné úspechy. Ako odhalím v šestnástej kapitole, Ivor Dillonsby tvrdí, že osem spôsobov použitia dračej krvi objavil on, až potom si Dumbledore požičal jeho práce.“

Dovoľujem si poznamenať, že význam niektorých Dumbledorových úspechov nemožno popierať. Čo jeho slávna porážka Grindelwalda?

„Och, to som rada, že ste spomenuli Grindelwalda,“ hovorí Skeeterová s dráždivým úsmevom. „Obávam sa, že tí, ktorých dodnes k slzám dojíma Dumbledorovo úžasné víťazstvo, sa musia pripraviť na bombu – alebo možno na hnojovú bombu. Je to naozaj veľmi špinavá záležitosť. Poviem len toľko – nebuďte si takí istí, že ten fantastický legendárny duel sa skutočne konal. Po prečítaní mojej knihy ľudia možno dospejú k záveru, že Grindelwald jednoducho vyčaril z konca prútika bielu vreckovku a vzdal sa pokojne!“

Skeeterová mi odmieta prezradiť o tejto zaujímavej téme viac, a tak sa namiesto toho venujeme vzťahu, ktorý nepochybne bude fascinovať čitateľov väčšmi ako akýkoľvek iný.

„Ó, áno,“ rýchlo prikyvuje Skeeterová, „celú kapitolu venujem vzťahu Potter – Dumbledore. Označuje sa ako nezdravý, dokonca podozrivý. Opakujem – čitatelia si budú musieť kúpiť moju knihu, aby sa dozvedeli celý príbeh, ale niet pochýb o tom, že Dumbledore sa neprirodzene zaujímal o Pottera od nepamäti. Či to bolo skutočne v najlepšom záujme chlapca... nuž, uvidíme. Rozhodne je verejným tajomstvom, že Potterovo dospievanie bolo veľmi ťažké.“

Spytujem sa, či je Skeeterová stále v kontakte s Harrym Potterom po tom vlašnejšom slávnom rozhovore. Bola to prelomová záležitosť, keď Potter hovoril výlučne o svojom presvedčení, že Ved'Viete-Kto sa vrátil.

„Ó, áno, vytvorilo sa medzi nami blízke puto,“ hovorí Skeeterová. „Chudák Potter má len málo skutočných priateľov a zoznámlili sme sa v jednom z najnáročnejších okamihov jeho života - na Trojčarodejníckom turnaji. Som pravdepodobne jedna z mála živých ľudí, ktorí môžu povedať, že poznajú skutočného Harryho Pottera.“

To nás zase privádza k mnohým klebetám, ktorými sú stále opradené Dumbledorove posledné hodiny. Je Skeeterová presvedčená, že Potter bol pri tom, keď Dumbledore zomrel?

„Nechcem povedať priveľa - to všetko je v knihe - no očití svedkovia v Rokfortskom hrade videli Pottera bežať z miesta činu chvíľku po tom, ako Dumbledore spadol, vyskočil alebo ho sotili. Potter neskôr svedčil proti Severusovi Snapovi, mužovi, ktorého notoricky nenávidel. Je všetko tak, ako to vyzerá? O tom musí rozhodnúť čarodejnícka pospolitosť, keď si prečíta moju knihu.“

Po tejto zaujímavej poznámke odchádzam. Nemožno pochybovať, že Skeeterová napísala bestseller. Rady Dumbledorových obdivovateľov sa medzitým môžu triasť, čo onedlho vyjde najavo o ich hrdinovi.

Harry dočítal, ale nespúšťal zo stránky rozpačitý pohľad. Odpor a zúrivosť sa v ňom dvíhali ako zvratky, skrčil noviny do gule a z celej sily ich hodil do steny, kde sa pripojili k ostatným odpadkom nakopeným okolo preplneného smetníka.

Bezcieľne sa prechádzal po izbe, otváral prázdne zásuvky, bral do rúk knihy a vzápätí ich vracal na miesto, sotva si uvedomujúc, čo robí, a v hlave mu zneli útržky fráz z rozhovoru s Ritou: *celú kapitolu venujem vzťahu Potter - Dumbledore... označuje sa ako nezdravý, ba dokonca podozrivý... zamladi sám fušoval do čiernej mágie... mala som prístup k zdroju, za ktorý by väčšina novinárov dala aj svoje prútiky...*

„Lži!“ zakričal Harry a cez okno videl suseda odvedľa, ktorý práve štartoval kosačku, ako nervózne zdvihol hlavu.

Harry sťažka dosadol na posteľ. Zlomený kúsok zrkadla od neho odskočil. Zobral ho, prevracal medzi prstami a myslel na Dumbledora a na lži, ktorými ho Rita Skeeterová hanobila...

Záblesk jasnej modrej. Harry zmeravel a jeho porezaný prst znovu skĺzol po zubatom okraji zrkadla. To sa mu určite len zázdalo, muselo sa mu to zazdať. Obzrel sa, ale stena za ním bola stále odporne oranžová, lebo farbu vybrala teta Petunia. Neboľo tam nič modré, čo by sa mohlo v zrkadle odraziť. Harry znovu pozrel do úlomku, no nevidel nič, iba svoje jasnozelené oko, ako naňho hľadí.

Predstavoval si to, nijako inak sa to nedalo vysvetliť: predstavoval si to, lebo myslel na svojho mŕtveho riaditeľa. Jedna vec však bola celkom istá – jasnomodré oči Albusa Dumbledora ho už nikdy neprevrtajú pohľadom.